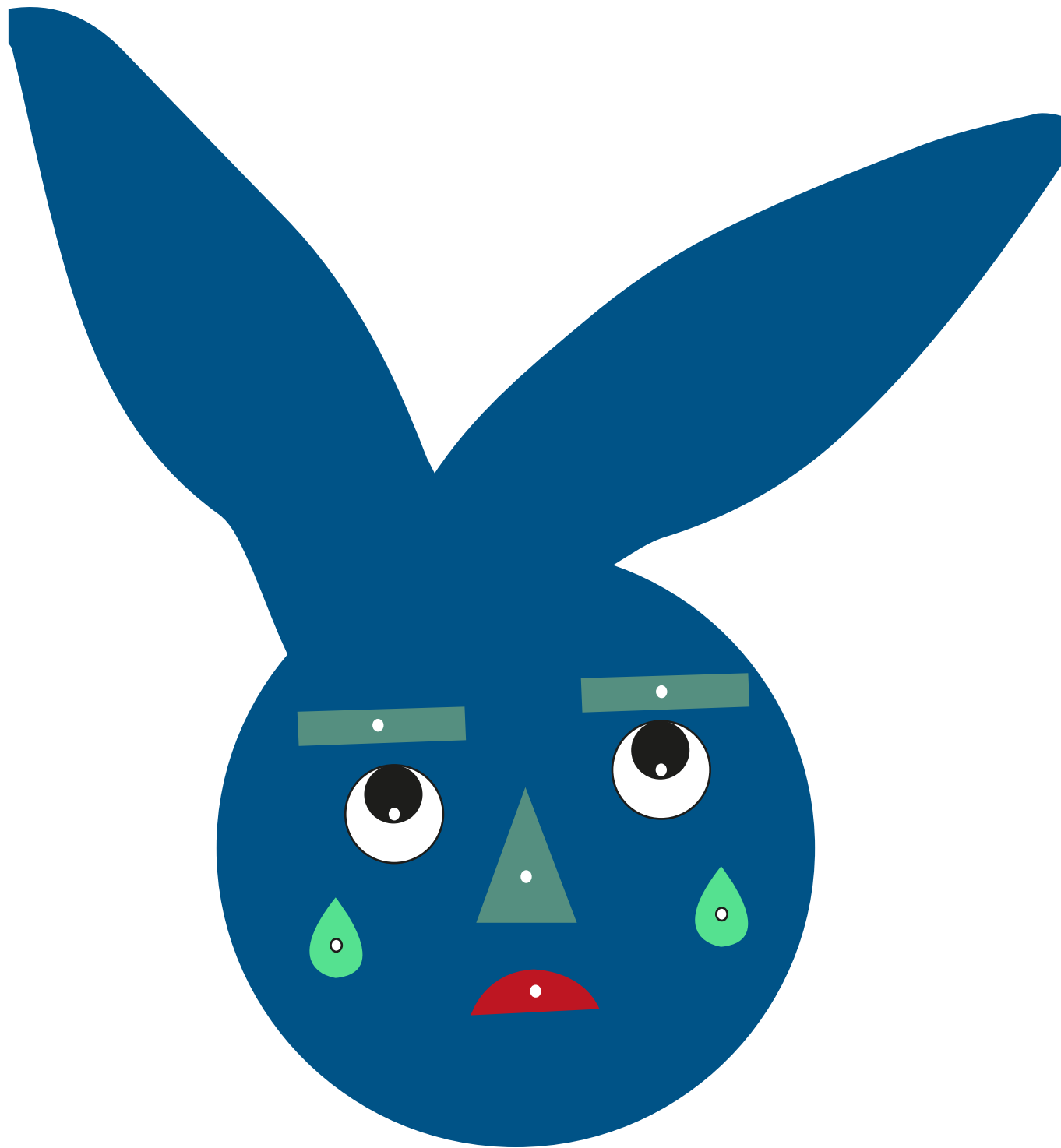
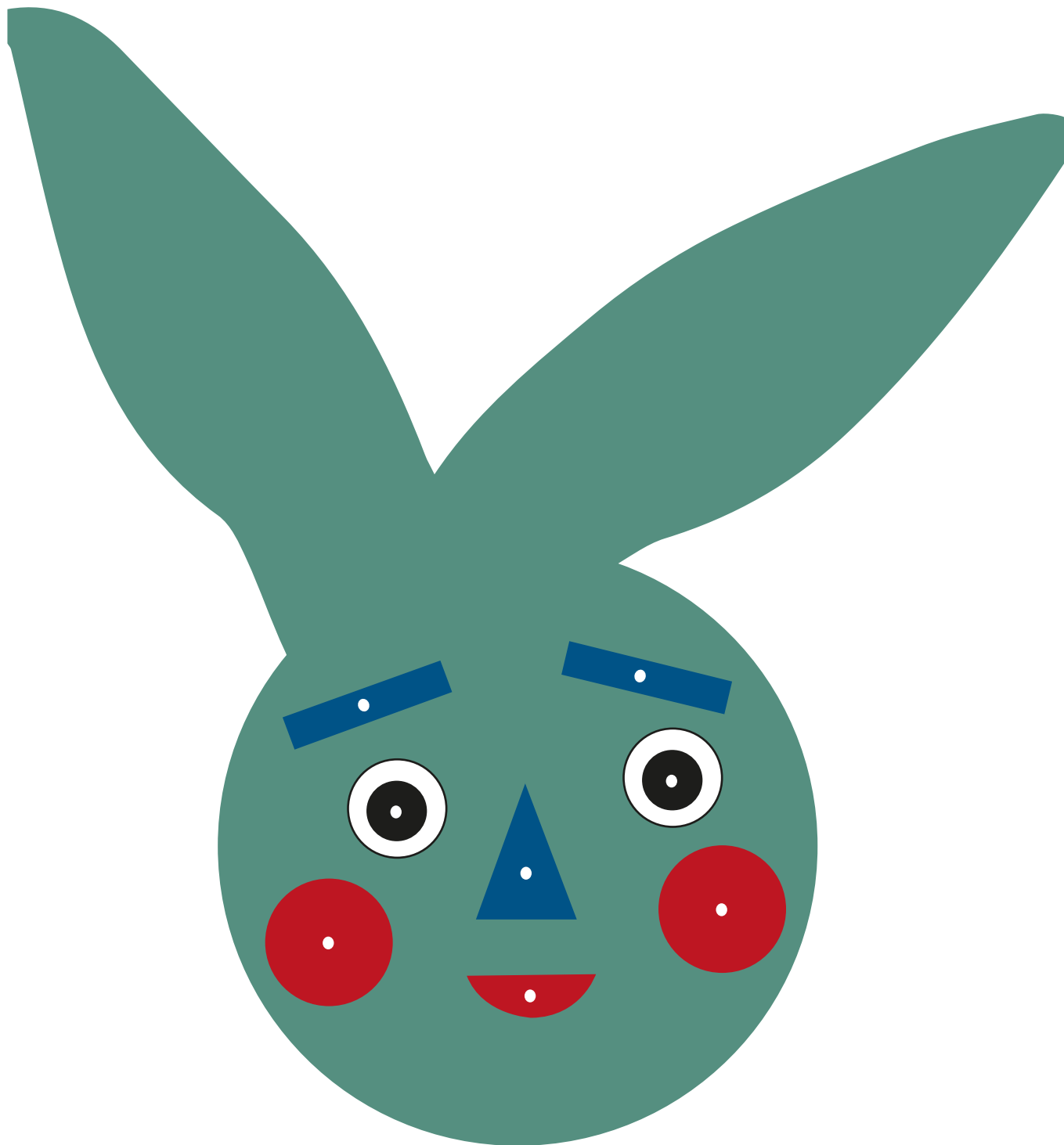
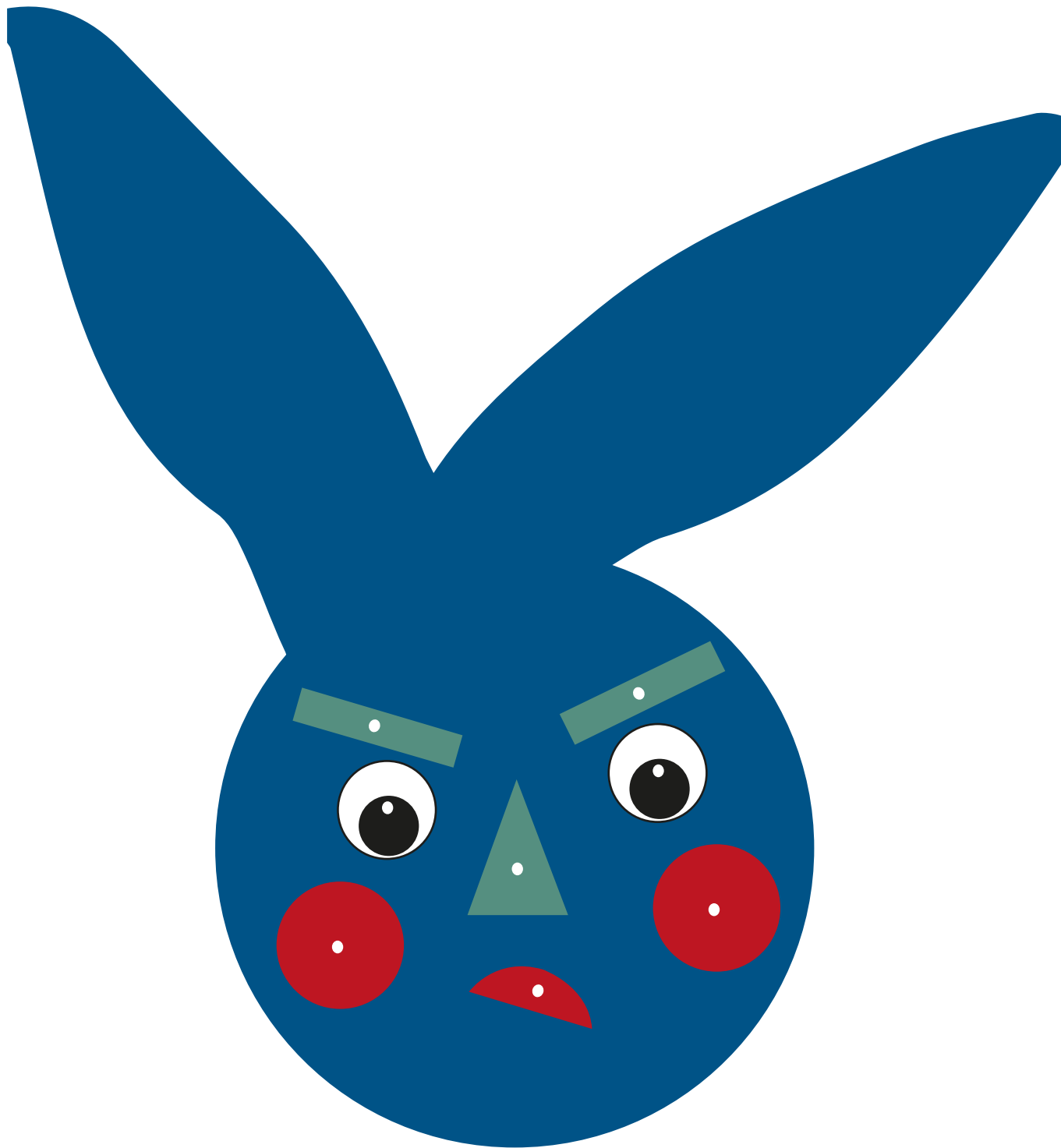
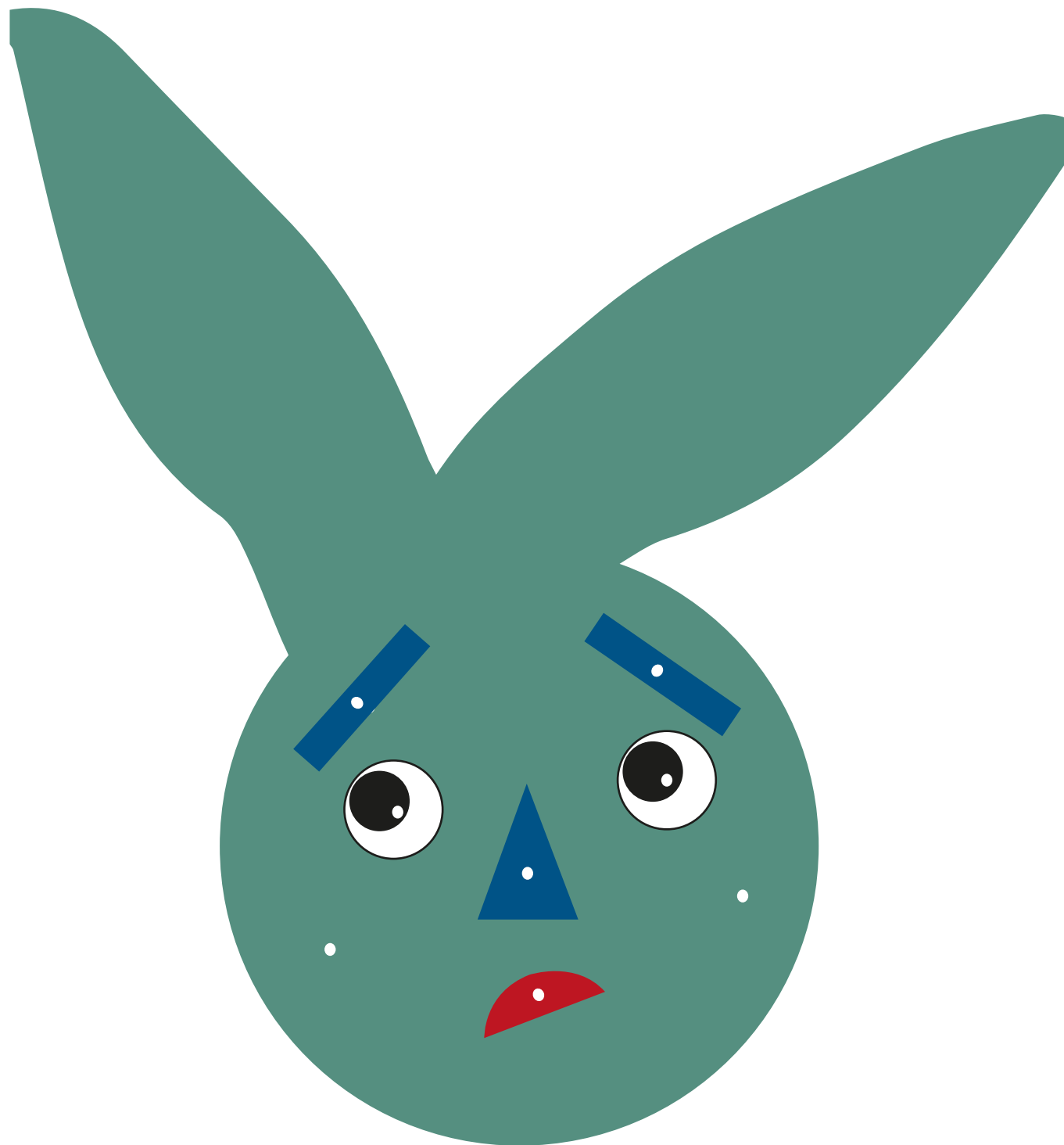

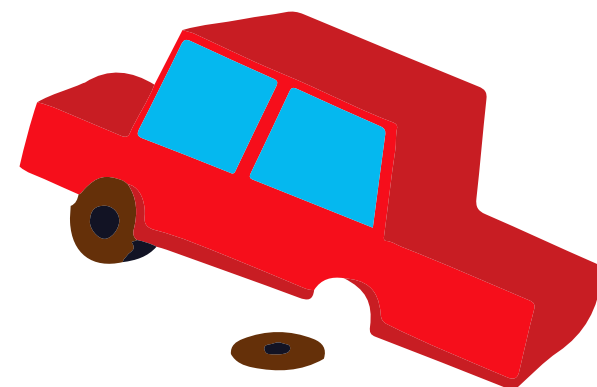
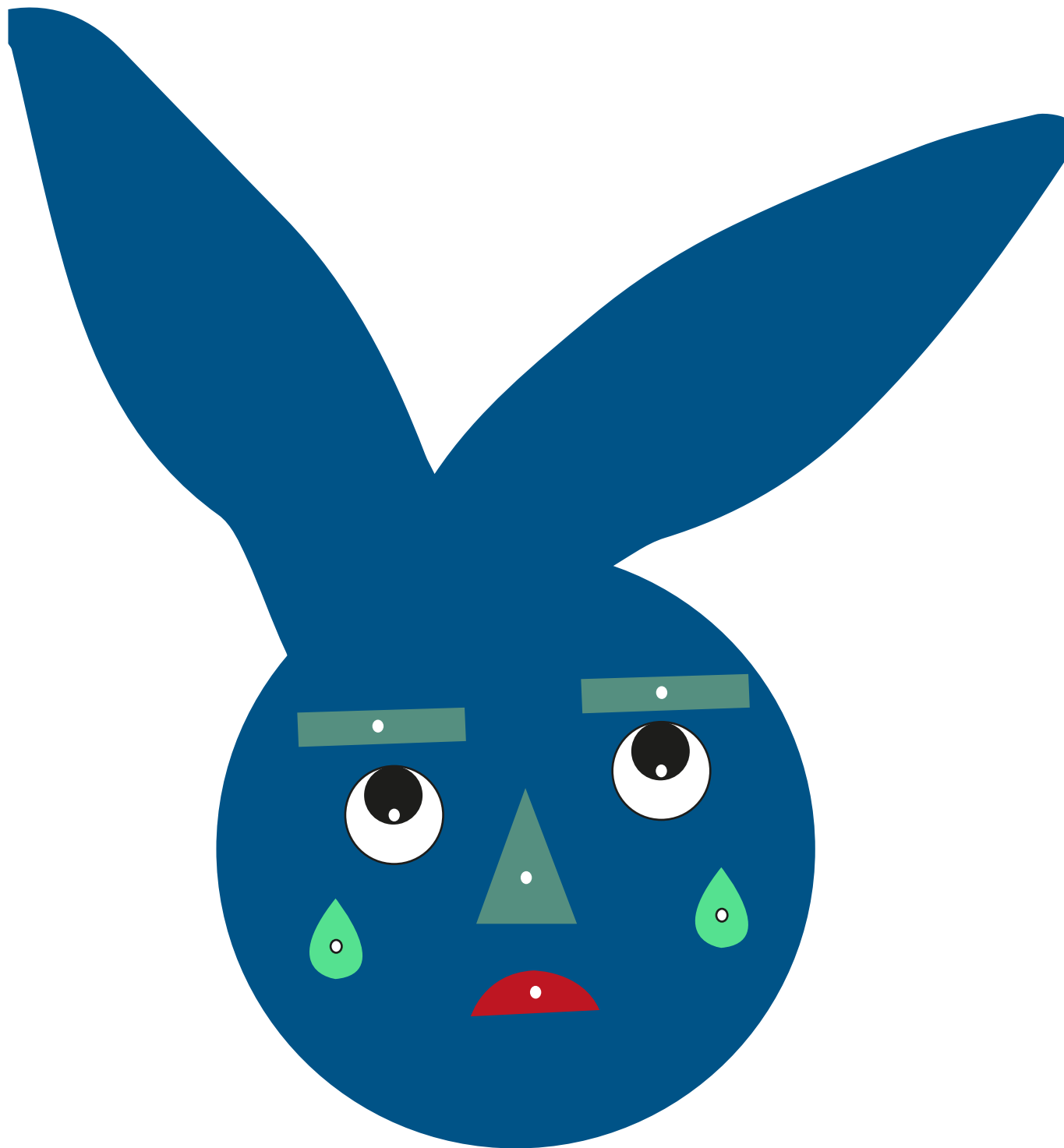

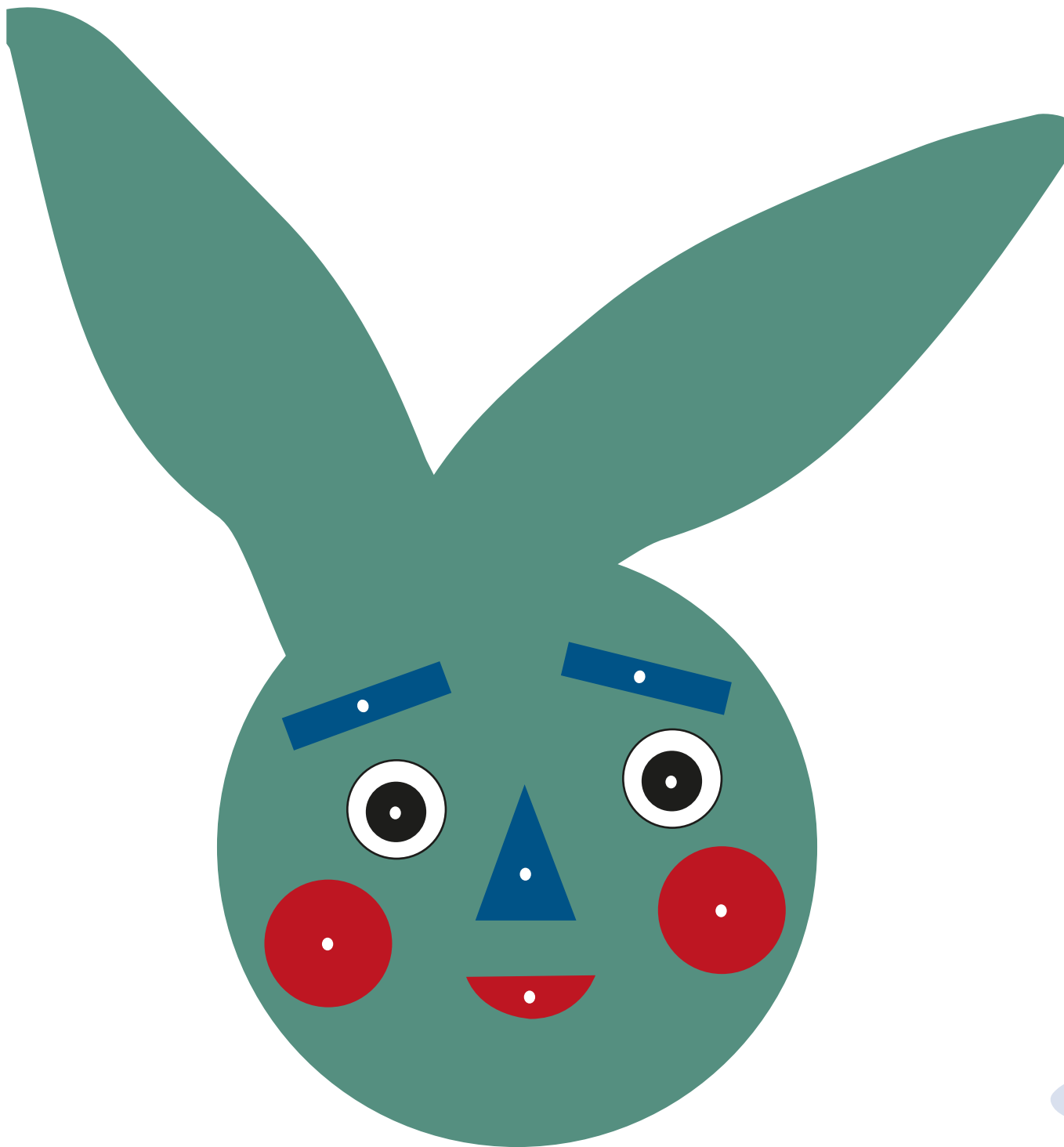

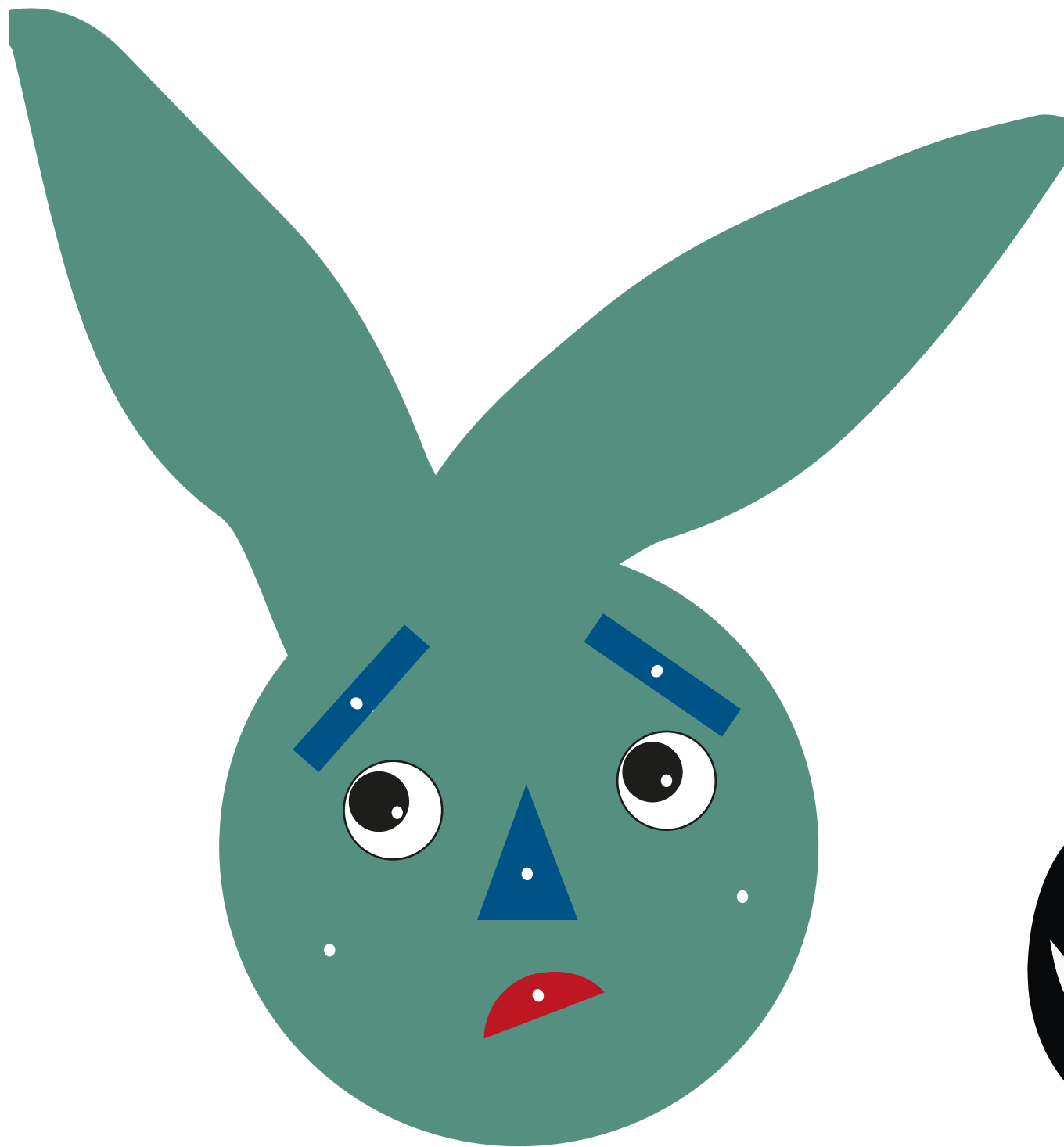

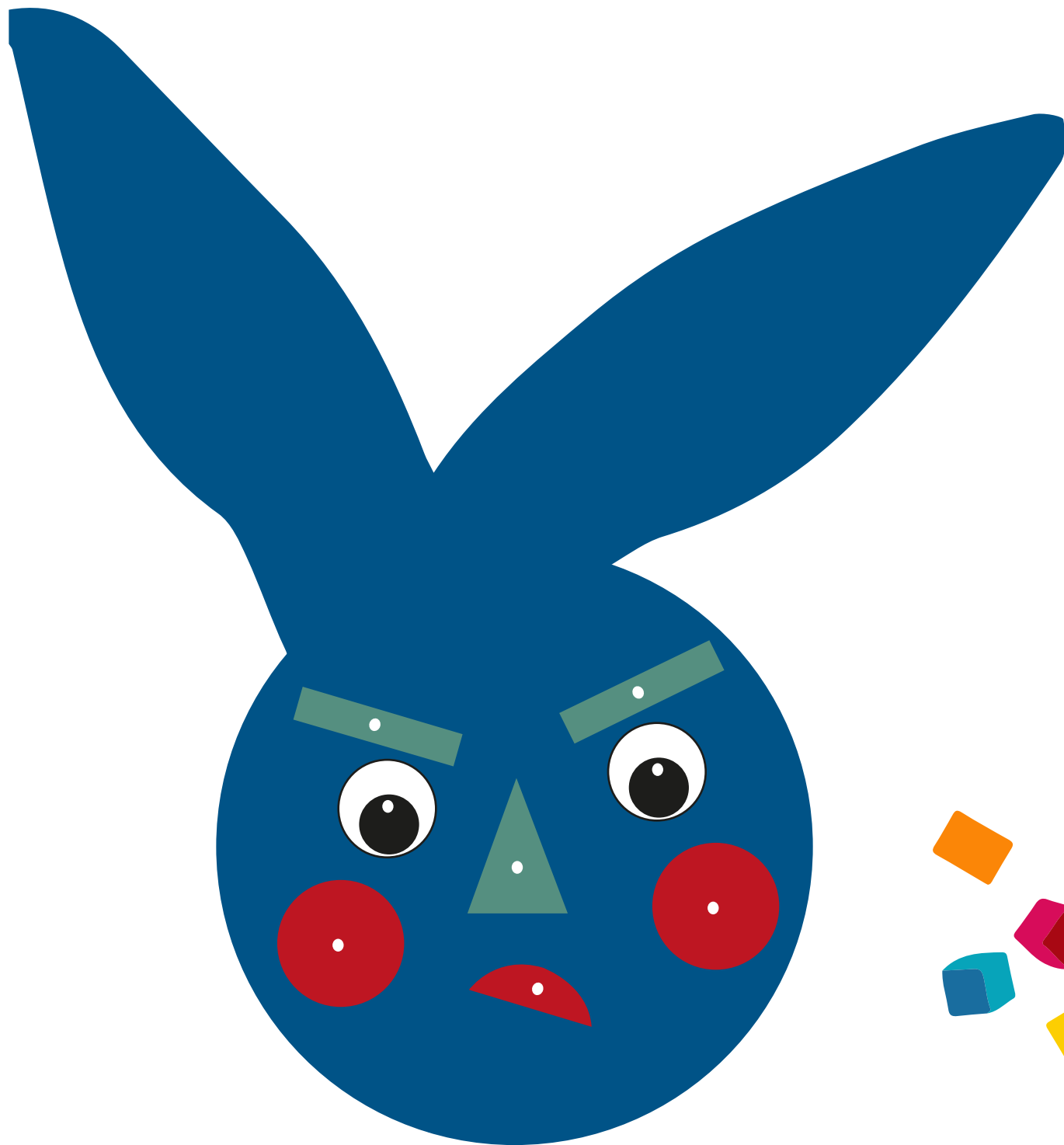

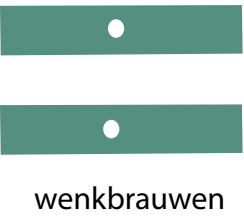
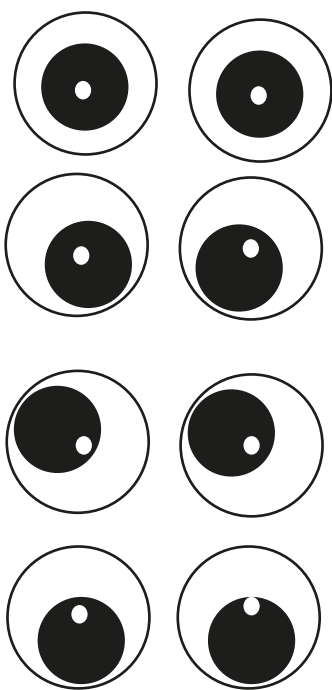

Zo voel ik me vandaag

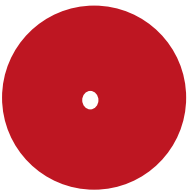
wenkbrauwen

neus

mond

blozende wang

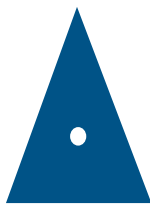

traan

Zo voel ik me vandaag

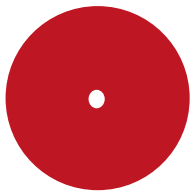
wenkbrauwen

neus

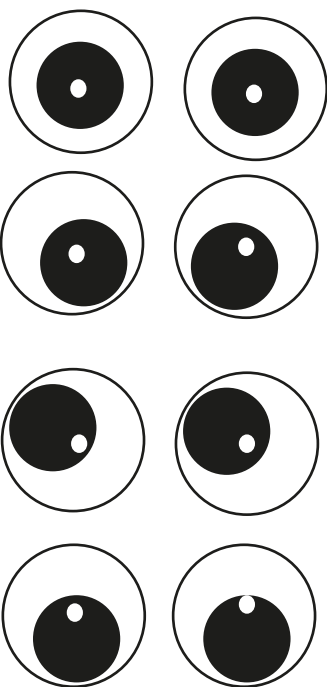
mond

blozende wang

traan

BLIJ

BOOS

VERDRIETIG

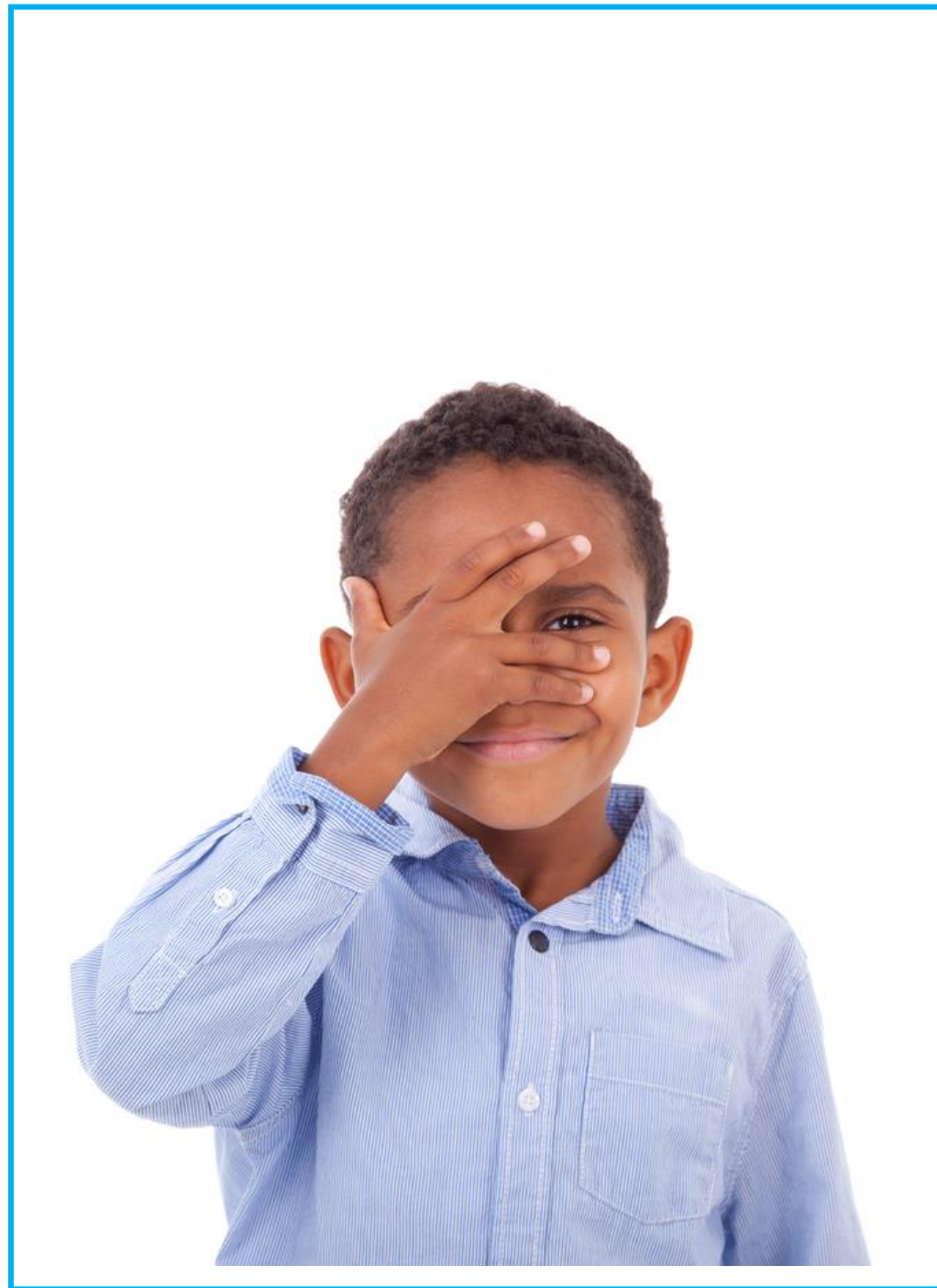
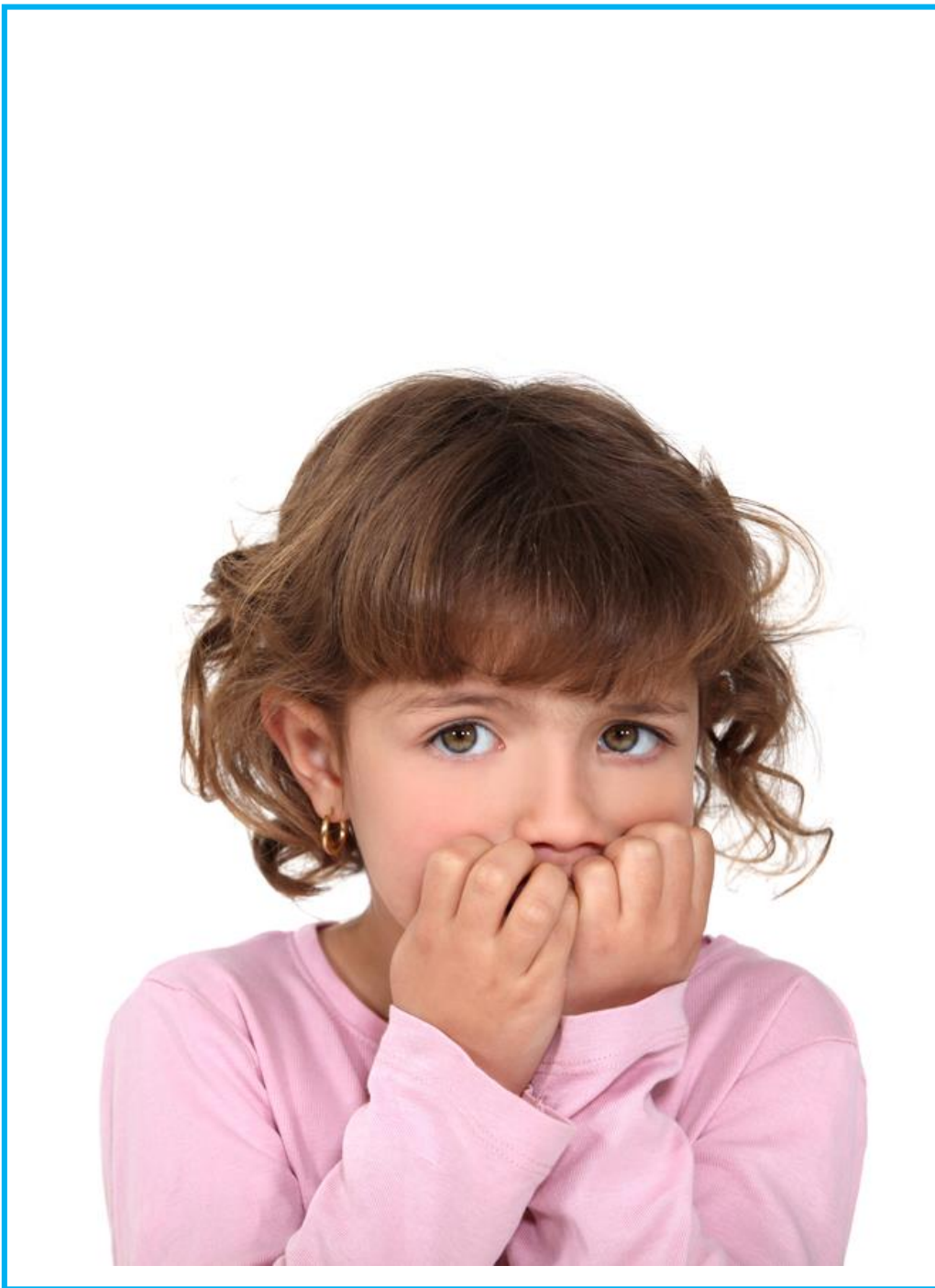
BANG

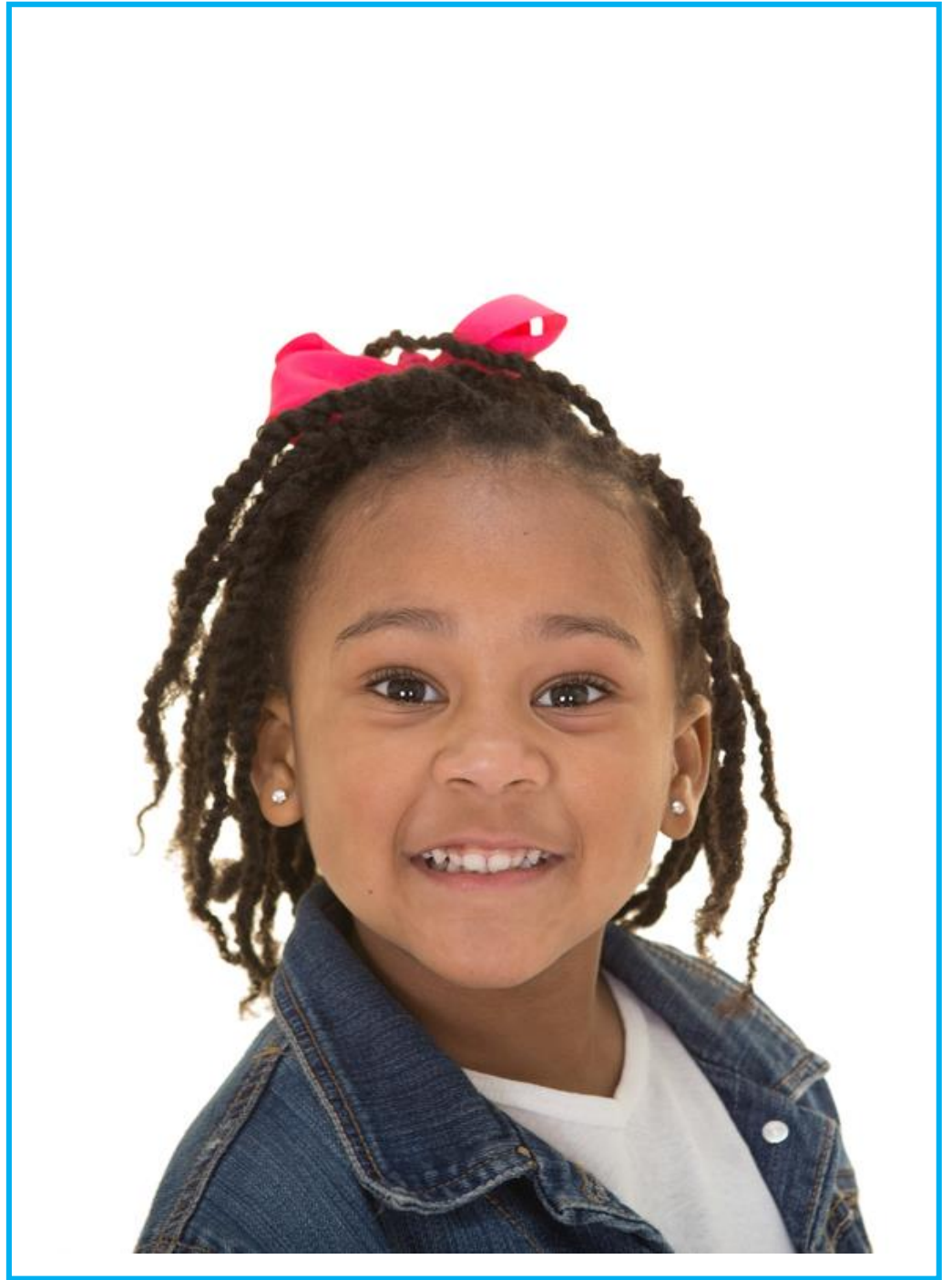

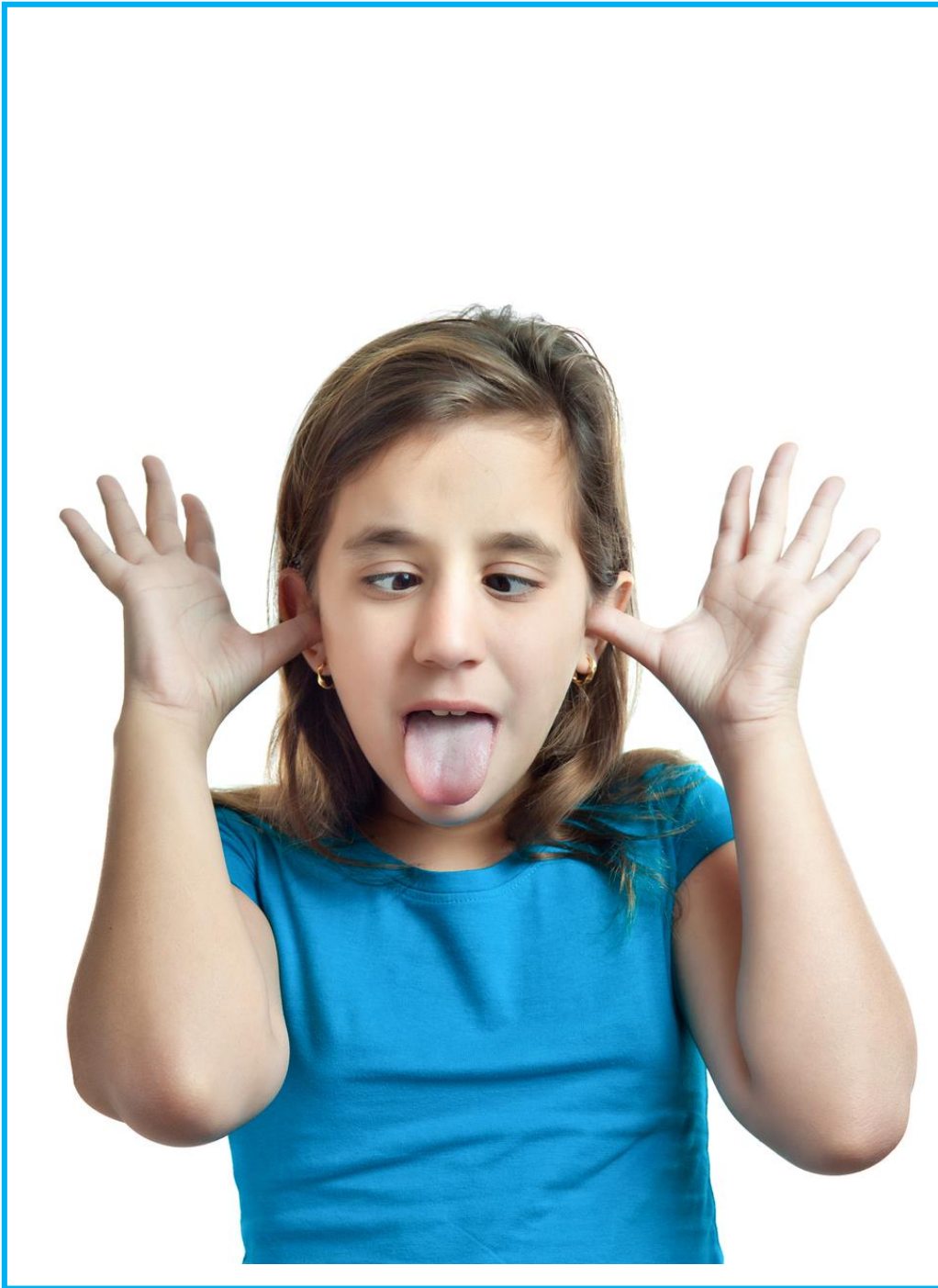

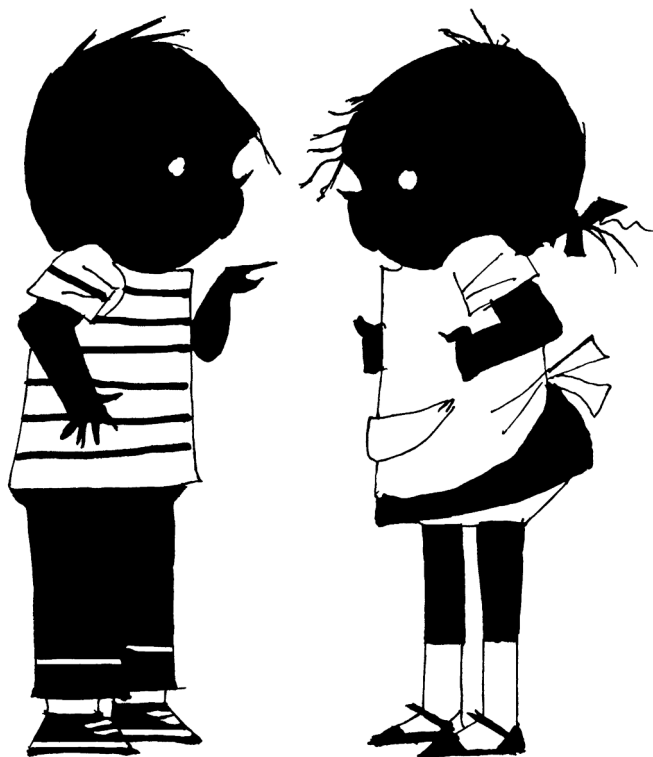

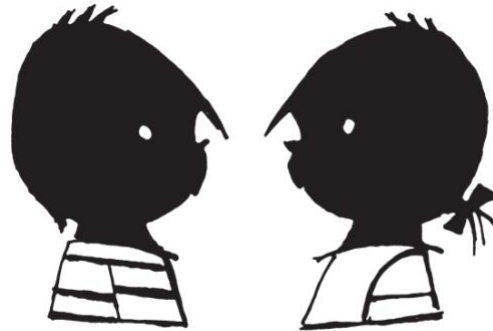

Middeltje tegen drift

Janneke is zo driftig. O, zo driftig. Niet altijd, hoor. Meestal is ze erg lief. Maar soms wordt ze boos. En dan bijt ze. En ze slaat. En ze krabt! En dan zegt haar moeder: Janneke toch! Wat ben je toch een driftkop.

De vorige week heeft Janneke een theepot kapot gegooid. Zo maar tegen de grond. En nu heeft haar moeder gezegd: Als je weer driftig wordt, Janneke, dan moet je héél stilstaan. En dan moet je tot tien tellen. En altijd, als je wilt gaan slaan, dan moet je eerst stilstaan. En tot tien tellen. Zul je dat doen?

Janneke zegt: Ja! Want ze wil het echt wel. Ze heeft altijd spijt. Als het gebeurd is, heeft ze spijt.

En nu is ze met Jip aan het spelen. Heel lief. Ze spelen rovertje. En het gaat zo fijn.

Maar opeens zegt Jip: Jij bent geen echte rover. Jij bent toch maar een meisje.

En dan wordt Janneke boos. Zo boos. Ze wordt helemaal rood van boosheid. Jip schrikt ervan. Zal Janneke nu gaan gooien? Of slaan?

Nee, Janneke zegt niets. En ze staat heel stil. Erg lang. En ze zegt: Een, twee, drie, vier, vijf...

Jip begrijpt er niets van.

...Zes, zeven, acht, negen, tien... zegt Janneke. En dan vliegt ze ineens op Jip af. En ze bijt hem heel hard in zijn been.

Au, au! gilt Jip. Kat!

Janneke heeft heel scherpe tandjes. En het doet heus pijn.

Jip jammert een beetje.

En kijk, nu heeft Janneke weer spijt.

Het hielp niet...zegt ze. Ik heb toch tot tien geteld. Maar ik heb je toch gebeten.

Waarom heb je tot tien geteld? Vraagt Jip boos.

Dat moet, zegt Janneke. Moeder zegt: Altijd tot tien tellen als je driftig wordt. En dat heb ik gedaan.

Jip en Janneke gaan samen naar binnen. En ze gaan vertellen aan Jannekes moeder, dat het niet helpt.

O nee? Vraagt moeder, helpt het niet? Dan maar tot twintig.

Maar dat is onzin. Want Janneke kan nog niet tot twintig tellen. Ze kan maar tot tien. En niet verder.

Dan weet ik het ook niet, zegt Jannekes moeder. Maar ik zal nog eens iets verzinnen.

En nu zit Jannekes moeder een nieuw middel te bedenken. Dat is moeilijk!

